

HOOFDSTUK 1

‘Eindelijk, onze eigen studio. Ik kan niet wachten om met inrichten te beginnen.’ Enthousiast kneep Louise Veenkamp haar zus Lorena in de arm.

‘Au.’ Met een pijnlijk gezicht wreef Lorena over de gekwetste plek. ‘Ik heb inderdaad liever dat je inricht dan knijpt.’

‘Ach, watje. Een beetje meer enthousiasme mag wel.’

‘Ik ben razend enthousiast.’ Lorena keek om zich heen in de nu nog lege ruimte. De muren waren mat wit geschilderd, de houten vloer was perfect gelegd en het houtwerk zat strak in de verf. ‘We hoeven er vrijwel niets aan te doen, behalve dan onze eigen stempel erop drukken.’

‘Perfect voor ons dus. We hebben allebei twee linkerhanden als het op klussen aankomt.’ Louise grijnsde breed. ‘Ik dacht eraan om hier de fotoruimte te maken.’ Ze wees naar de linkerkant van de ruimte. ‘Dat is dicht bij dat kamertje, waar we een kleedruimte van kunnen maken. Het kamertje aan de andere kant kunnen we dan mooi gebruiken als kantoor. Daar zit een enorme inbouwkast in.’

‘Lijkt me een prima plan.’ Lorena liep naar het bewuste kamertje en keek keurend om zich heen. ‘Hier past wel een dubbel bureau in. Wanneer gaan we beginnen?’

‘Nu. We kunnen sowieso beginnen met het overbrengen van al ons materiaal, dan struinen we daarna het internet af om het benodigde meubilair te zoeken,’ stelde Louise voor. ‘Zoveel hebben we niet nodig. Twee bureaus, misschien een ladekastje erbij en wat stoelen voor mensen die meekomen en die moeten wachten tijdens het maken van een reportage.’

‘En een tafel,’ bedong Lorena. ‘En niet te vergeten keukenspullen. Een koffiemachine, bekers, dat soort dingen. We kunnen moeilijk alles vanuit jouw keuken thuis overhevelen naar onze studio, dan heb je zelf niets meer over.’

‘Onze studio,’ herhaalde Louise met glanzende ogen. ‘Wat klinkt dat, hè? Dit is echt stukken beter dan die kamer in mijn huis die we nu gebruiken.’

‘Stukken duurder ook. Het wordt hard werken om die kosten terug te verdienen.’

‘Alsof we dat erg vinden,’ zei Louise licht spottend. ‘We zijn aan het werk, we praten over ons werk of we zijn voorbereidingen aan het treffen om te werken.’

‘Waarschijnlijk wordt dat nog erger nu we deze ruimte hebben. Een echte studio,’ was Lorena het met haar zus eens.

‘Dat is het voordeel van het feit dat we beiden geen kinderen hebben, we kunnen onze aandacht volledig op ons werk richten.’ Louise ging, bij gebrek aan een stoel, op de grond zitten en pakte haar laptop uit haar tas. Die

had ze altijd bij zich, ongeacht waar ze naar toe ging. ‘Dit bedrijf is ons kindje. Of jij en Leo moeten al plannen in die richting hebben? Je bent nu... wat is het, zesentwintig?’

‘Zevenentwintig.’

‘En hoeveel kinderen wil je?’ ‘Achtendertig.’

‘Wat?’ De mond van Louise zakte open in verbazing.

‘Sorry.’ Lorena grijnsde. ‘Ik dacht dat je wilde vragen wanneer ik kinderen wil. Op mijn achtendertigste dus, op zijn vroegst. Misschien wel helemaal nooit.’

‘Dat is nieuw voor me. Is Leo het daar mee eens?’

Lorena haalde haar schouders op.

‘Niet echt. Hij wil het liefst morgen vader worden, met mij in de rol van fulltime moeder en zichzelf als de grote, sterke kostwinner.’

‘Uit welke eeuw stamt Leo?’ informeerde Louise sarcastisch. Lorena schoot in de lach. ‘Precies datzelfde heb ik hem ook gevraagd. Hij zei daarop dat de tijdgeest weliswaar verandert, maar dat niet alle veranderingen ook verbeteringen zijn. Er is niks mis met een traditioneel gezin, vindt hij.’

‘Daar is ook niks mis mee, mits je er allebei hetzelfde in staat. Volgens mij is dat bij jullie absoluut niet het geval.’

‘Klopt. Dat is een discussie waar we dus nog lang niet uit zijn. De eerste jaren hoef je je daar in ieder geval nog geen zorgen over te maken, ik ga me volledig storten op het succesvol maken van ons bedrijf. En jij?’

‘Ik doe met je mee,’ knikte Louise. ‘Om kinderen te kunnen krijgen heb ik namelijk eerst een man nodig en die is nog niet in het vizier.’

‘Dat kan iedere dag zomaar veranderen.’

‘Dat is het laatste waar ik me mee bezig wil houden. Kom zitten, dan maken we een lijst van alles wat we nodig hebben.’

Louise tikte naast zich op de grond en Lorena deed gewillig wat ze vroeg.

‘Je bent al dertig,’ kon ze toch niet nalaten nog even te zeggen. ‘Pas dertig,’ verbeterde Louise haar. ‘Naar jouw maatstaven gerekend heb ik...